

Zahradní slavnosti ubližuje familiérnost

Petr Mareček
editor MF DNES

☹ Mít v případě Zahradní slavnosti po ruce nějakou okřídlenou moudrost je sice „nošení semence na půdu“, ale k té pardubické ve Východočeském divadle je jedna nutná: Cokoliv k dokonalé partituru Václava Havla přidáte, bude navíc.

Snad to byl režijní záměr zkušeného a angažovaného Břetislava Rychlíka, snad kompromis upravit pro měšťanskou scénu hru s pověstí složitosti. Ale ať už to bylo jakkoliv, slavné hře, která platí za úhelný ká-

men nejen české dramatiky 60. let, to nijak nepomohlo.

Předrozbalený naprotismus pardubického divákovi i doslovný polopatismus činí z absurdní komedie až familiérní frašku, divadlo na divadle. Zcizovací prvky neslouží, ale odvádějí pozornost, což platí i pro vpády mladé herečky v roli telegramové Amálky.

Předepsanou existencionalní trapnost lámou pseudoestrádní pády po banánové slupce. Své vykoná i násilná aktualizace. Středostavovská rodina Oldřicha a Boženy vláčí hledištěm tašky z marketů, u televize má vyřetovány práci prášky a v teplákovém nevkusu si hýčkají porcelánového je-

lena. Závěr pak usmrtí televizní tečka a la Čau, lidi. Nic z toho divadelní prvotina Václava Havla nepotřebuje, jde hlouběji, a proto v principu je věčná.

Hlavní hrdina Hugo Pludek, typově dobře obsazený talentovaným a pro havlovské divadlo ideálním Petrem Borovcem (na snímku), hraje sám se sebou šachy, trochu prohrává, trochu vyhrává, až učiní velkou kariéru při likvidaci Likvidačního úřadu. Z domova odchází vybaven neskutečnou dávkou až dadaistických úsloví typu Ani kolínští husaři nechodí do lesa bez obojku a nasává do sebe prázdnotu frází. Postava odnikud stoupá, opakuje už řečené,

cestou potkává různé ředitele i zahajovače. Finálový projev, jež režie umístila do balkonu, obhajující neobhajitelné, což je Havlův motiv mnoha her včetně posledního Odcházení, má mrazit, na síle mu však ubírá aktualizace. V duchu havlovské poetiky si našli střídmost polohu Alexander Postler, Petra Janečková i Martin Mejzlík, přehrávání, přemíra gest i kostýmní opulence brání Ladislavu Špínerovi vystavět Zahajovače rafinovaněji.

Že Zahradní slavnost, již by spíše slušela komorní scéna, hrajeme v roce voleb 2021, není třeba podtrhávat vnějškovou krajkou ani karikaturou, text bude rezonovat i za sto let.